
Marka Míková
Stromy, kořeny a kluk
Ilustrovala
Aneta Františka Holasová
ARGO

ahoj!
argo

Stromy, kořeny a kluk

Marka Míková

Stromy, kořeny a kluk

Ilustrovala
Aneta Františka Holasová

ARGO

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

© Argo, 2024
Text © Marka Míková, 2024
Illustrations © Aneta Františka Holasová, 2024

ISBN 978-80-257-4490-1 (váz.)
ISBN 978-80-257-4646-2 (e-kniha)

Tato kniha
byla nalezena
pod starou
vykotlanou
hrušní.

Až začnou stromy mluvit, čtěte hooodně pomalu.

Klidně přeskakujte stránky, abyste se dozvěděli to,
co chcete – jako byste skákali po větvích.

Nebo se vysoukejte po kmeni nahoru do koruny
a čtěte jen to, co vás bude povznášet.

Můžete se také spustit dolů až ke kořenům
a ztratit se v jejich bludišti.

Anebo vlezte dovnitř, do kmene stromu,
a jen tam buďte.

Až dočtete tuhle knížku, budete trochu jiní.
Nebudete moct projít kolem stromů bez
povšimnutí. Občas se vám bude chtít je pohladit,
opřít se o ně, obejmout je, vylézt na ně,
anebo zatoužíte pod nimi chvíli ležet.
Budete je bránit, až je budou chtít kácet.
Budete cítit, že jsou to vaši bratři.
A to také jsou.

Kapitola 1.
Sekvoje

Vítr si pohrával s větvemi stromů. Ptáci skřehotali a přeletovali z jednoho stromu na druhý. Mlha zahalovala celé údolí a drobně mžilo.

„Booobeee…“ ozvalo se zničehonic a člověk by si to volání mohl splést se šuměním větru.

Chvíli bylo ticho.

„Cooo jeee?“ zaševelila po nějaké době odpověď z kmene sousedního stromu.

„Nééčo mě lechtáá…“ pokračoval ten první hlas.

Bob, velká tlustá sekvoje,* se rozhoupal: „Aaa cooo, Zoozoo?“ zeptal se a funěl, protože rozhoupat větve byla námaha. Prohlížel Zoza ze všech stran. „Viiidím too. Jeeee too červenýýý…“ oznámil po chvíli.

* Sekvoje je sice běžně užívané označení těchto stromových velikánů, ale správný botanický název je sekvojovec obrovský (Sequoiadendron giganteum). Strom roste v Kalifornii, dorůstá do výšky téměř 90 metrů a dožívá se stáří až 3000 let.

„Coože, Booobe?“ vyděsil se Zozo. „Ve mně? Něco červenýýýhooo? Snad nehoooříííí?“

„Aaale neee,“ uklidňoval starého kamaráda Bob.

„Uurčitě neee?“ Zozo se klepal hrůzou.

„Povídáám neee,“ opakoval Bob.

„Tak neee?“

„Ne,“ houkl Bob rázně a přestal se pohupovat.

„Uffff,“ oddychl si Zozo konečně. „To jsem rád. To by byla hrůůza, kdybych hooořel.“

Zas bylo chvíli ticho, jen ptáci švitořili.

„To by tě to pááálilooo, Zozo,“ poučoval Bob.

„To máš praavdu. Však se mi to jednou staaalo. Too si paamatujuu. Před sto leeety, to byl fajrák,“ přitakal Zozo a zvedl větve výš k nebi. Byl krásně zelený, i když trochu vykotlaný, a jehličky měl pěkně ostré.

„Však jsem stáál vedle teebe,“ pokýval větvemi Bob. „Jako vždyycky.“ A také zvedl větve výš k nebi, jako jeho kamarád. „Díiky boohu, je to pryč… Ten žár, to hooorko, ta výheň… Když začne hooořet les, to je děs, to je strach, to je hrůůza, že to skoočíí na teebe.“

„A ten smuuutek… že trrrpí kamarád…“ přikyvoval Zozo a klepl Boba přátelsky po kmeni.

„Tak taaak,“ zasmál se Bob.

Zas bylo ticho a jen ptáci prozpěvovali a čiřikali.

„Já těch fajráků zažila taaky hoodně,“ ozvala se tichounce Boobina, což byla Bobova žena. Rostla těsně vedle něj, a když foukalo, tak se k němu tulila. Teď se však slunila a natáčela zelené větvičky opatrně a pomalounku ke slunci. „Ale nééékteré jsou dobréé,“ vzdychla.

„Dobrééé? Cooo? Jak tooo?“ užasl Zozo. „To mě podrrrž, ať sebou nepraštím…“

Boobina se začala smát, když si představila, jak sebou Zozo praští. Nejprve se smála tichounce, ale postupně svým tichým smíchem nakazila i svoje děti, které rostly hned vedle ní.

Jmenovali se Bibi, Bubu a Bebe. Nejstarší Bibi měla načechrané větvičky, pořád sebou trochu šila, a když se někomu představovala, tak vysvětlovala, že se nejmenuje Bibi, ale Bibijana a že to jméno znamená, že je živá. Když to říkala, třepala větvemi a chichotala se, dokud na ni Bubu neudělal: „Bububu.“ Proto se vlastně jmenoval Bubu, protože rád každého strašil, bububu. Nutno tedy dodat, že se ho nikdo nebál. Jedině snad jeho brácha Bebe. Ten se jmenoval Bebe proto, že často bečel bébébé, čemuž se však nikdo moc nedivil, jelikož byl nejmladší a měl na to ještě nárok. Nedaleko těch tří postávala babička Babu a děda Boole, slavná sekvoje, o které se dokonce psalo v knížkách. A ještě kousek dál se tyčila prabába Bubabuba. To byla celá rodina Bobů. Teď se všichni pochichtávali. Zpočátku potichoučku, ale pak pěkně nahlas.

„Co se chechtááte?“ zlobil se Zozo.

„Jak bys ssebou praaštil…“ zalykala se Boobina. „Bum, bum, bum…“

„Bum, bum, bum, prásk,“ opakovaly děti, ale babička Babu se mračila.

„Too bych vidět nechtěla, jak Zozo paadáá. Too by nás vzal s sebou…“ Na chvíli se odmlčela a potom pokračovala: „Ostatně nééékteré ohně jsou ooopravdu doobré. A já

o tom musím něco vědět. Třeba ty z bouřky… ty, co děěělááá blesk… Z blesku je oooheň … a z ohně čiiisto.“

„No a coo?“ nechápal Zozo. „Co je na tom dobrého? Oheň je oheň a pááálííí.“

„To aaano, ale teenhle neublííží, jen vypudí šišky,“ pokračovala Babu.

„Šiišky?“ nechápal Zozo.

„No šiišky…“ opakovala po babičce Bibi.

„Co je se šiškama?“

„Bububu – šišky se booojí ohně…“ napovídal Bubu.

„Bébé, brečí při tom vystrašeně,“ dodal Bebe.

„Nechááápu,“ kroutil korunou Zozo.

„Šišky přece vypuuudí…“ pokračovala máma Boobina.

„Vypuuudí co?“ nevěřícně roloval kůru Zozo.

„Tíím žárem přece vypudí…“ navazoval Bob.

„Tím žárem vypudíí coo?“

„No přece semena…“ smála se jeho nechápavosti Babu. „A paak rostou nové seekvojeee, a to je přeceee dobrééé, no neee?“ dodala.

Malým sekvojím asi připadalo to slovo „vypudí“ legrační, protože se teď zalykaly smíchy a prohýbaly se sem a tam: „Vypudíííí… vypudíí… vy-pu-díííí.“

